

De

**MONSTER
DOKTER**

HET MAGISCHE
SLIM
MEDICIJN

**JOHN
KELLY**

De boeken van John Kelly:

De monsterdokter

De monsterdokter – De beestachtige bedreiging

De monsterdokter – Het magische slijmmedicijn

De

MONSTER MIDOKTER

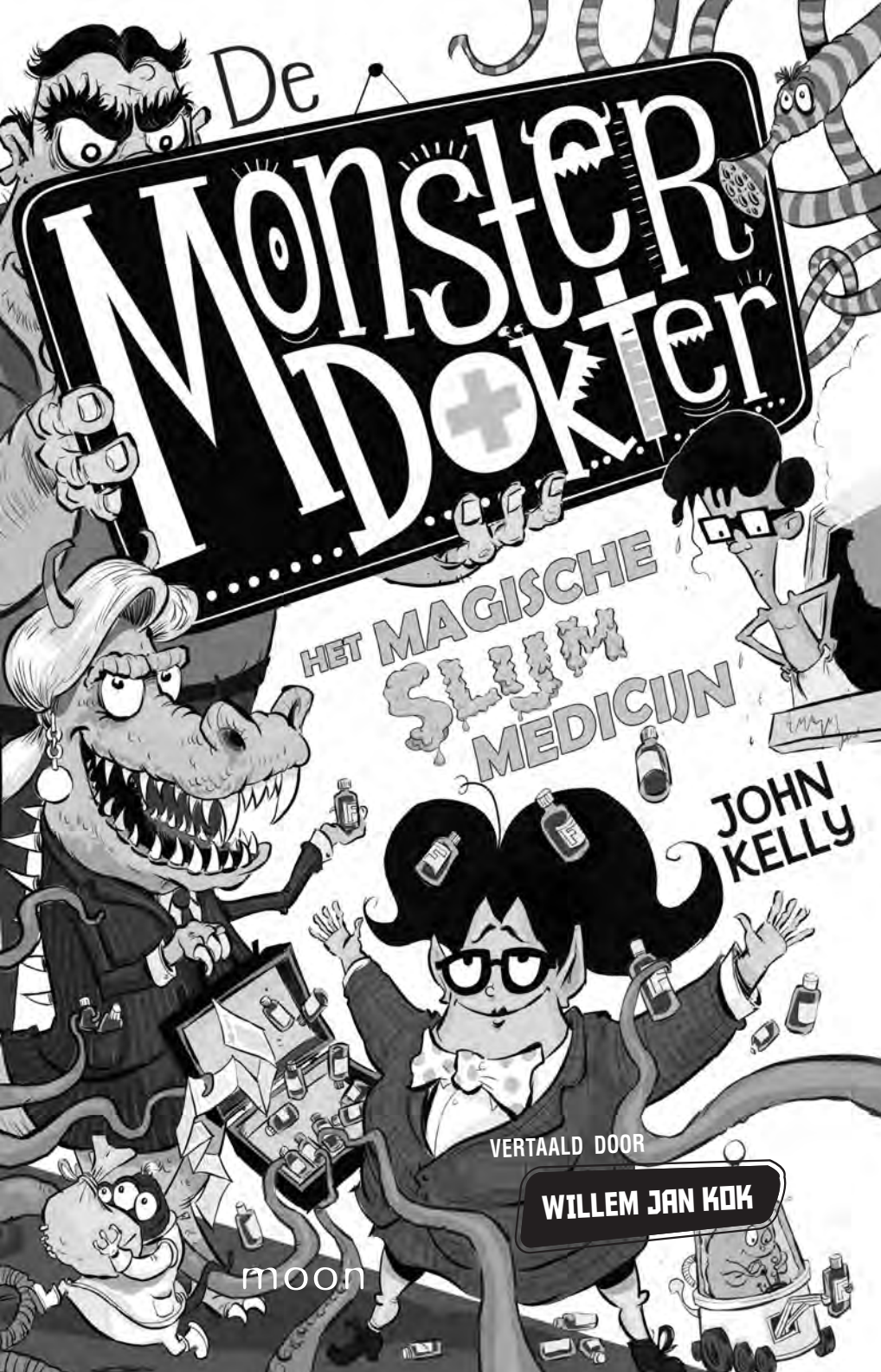
HET MAGISCHE
SLIM
MEDICIJN

JOHN
KELLY

VERTAALD DOOR

WILLEM JAN KOK

moon

Oorspronkelijke titel *Monster Doctor: Slime Crime*
Oorspronkelijk uitgegeven door Macmillan Children's Books, 2021
© John Kelly, 2021
© Vertaling uit het Engels: Willem Jan Kok, 2022
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2022
© Illustraties omslag en binnenwerk: John Kelly, 2021
© Omslagontwerp: John Kelly
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange
Vormgeving binnenwerk: Krijnie Gerritsen, *bijzee*

ISBN 978 90 488 6310 5
ISBN 978 90 488 6311 2 (e-boek)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beste lezer,

Ik heb dit speciaal voor jou geschreven.

INHOUD

1. Een aantal tinten groen	9
2. Een parkeerprobleem	22
3. MON-MED	38
4. Een paar kleine bijwerkingen	49
5. Dushi	62
6. Sloopwafels	72
7. Ongezonde praktijken	82
8. Mega-Jenga	92
9. Donuts en worstjes	110
10. De astmatische papegaaï	123
11. Zulke veelbelovende resultaten...	139
12. Hij kan zelfs lezen en schrijven!	148
13. Allemaal meezingen!	160
Alfabetische woordenlijst	174

Als je achter een woord dit dokterssymbool ziet, kun je de betekenis ervan vinden in de alfabetische woordenlijst.

Een voorproefje van *De monsterdokter:*

Gemeen spel 181

EEN AANTAL TINTEN GROEN

Hoofdstuk 1

De stem van de **MONSTERDOKTER** knetterde uit de zware **walkietalkie** die aan mijn riem bungelde. *'Welke kleur heeft de puist precies. Appie? Over!'*

Ik gaf geen antwoord, want ik had juist op dat moment mijn beide handen verschrikkelijk hard nodig om te voorkomen dat ik van een dertig meter hoge ladder te pletter zou vallen. Om maar vooral niet de **ANGSTAANJAGENDE, ONEINDIGE DIEPTE** in te hoeven kijken, inspecteerde ik de gigantische puist die zich vlak voor mijn gezicht bevond. Die was ongeveer zo groot als een te hard opgeblazen **skippybal** en zag er ontzettend dreigend uit.

De puist zat vast aan het uiteinde van een gigantische neus en die neus zat op zijn beurt

weer vast aan een net zo gigantische reus, genaamd Ukke Puk. (Ukke is klein voor een reus. Vandaar zijn naam. De meeste **REUZEN** zijn ongeveer vijftig meter lang. Ukke, die nog niet half zo lang is, is eigenlijk een soort halfreus.)

'Hoor je me, Appie? Reageer eens!' klonk de stem van de dokter weer, nu iets dwingender. **'Ik herhaal: welke kleur heeft...'**

'IK KAN NIET BIJ MIJN WALKIETALKIE!' schreeuwde ik naar beneden, waar de dokter de wiebelige ladder vasthield. De drukke figuur met haar dat alle kanten op zat, een geruit wollen jasje droeg en een bril met een **DIK** montuur op haar neus had – Annie van de Keuken-Trap, oftewel de **MONSTERDOKTER**, oftewel mijn bazin – keek mij vanuit de diepte aan.

En niet voor het eerst vroeg ik mij af waarom ik het was die bovenaan deze gevaarlijk wankelende ladder de **puist van een reus** stond te onderzoeken in plaats van de **MONSTERDOKTER** zelf.

Toen we ter plekke waren aangekomen, hadden we een ladder uit- en omhooggeschoven

die zich op het dak van Constance de ambulance bevond. Ik was er (volkomen onterecht dus) van uitgegaan dat de dokter naar boven zou klimmen. Het was tenslotte haar beurt.

Maar ze bleef gewoon staan en keek me verwachtingsvol aan.

'Nee,' zei ik beslist. 'De laatste keer heb ik mijn leven gewaagd. Nu is het uw beurt.'

De dokter had me een erg overtuigende reden gegeven waarom zij niet omhoog kon klimmen. Tenminste, het had toen heel **overtuigend** geklonken, maar nu wist ik eigenlijk niet meer precies wat die reden was. Het had, geloof ik, iets te maken met een **gammele iinkerpie**, of met een levensverzekering die was verlopen.

'**Appie**,' zei de dokter zacht. Er klonk afkeuring in haar stem. **'Een monsterdokter, dus zeker ook een stagiair als jij, schreeuwt nooit in het bijzijn van zijn patiënten - tenzij die patiënt het beter denkt te weten, omdat hij een of andere stomme behandelingsmethode op het monsterweb heeft gevonden. Dan kun je hem wat mij betreft een grote mond...'**

'De puist is felgroen!' riep ik om van haar geraas af te zijn.

'**Aha! Maar dát is interessant**,' zei ze. **'Lijkt het volgens jou op bladgroen, of heeft het meer weg van die prachtige kleur groen van pas uitgeknepen trollenpus?'**

Daar moest ik even over nadenken. In de drie weken dat ik nu leerling-assistent van de **MONSTERDOKTER** was, was ik aardig vertrouwd geraakt met alle wonderlijke tinten trollenpus.

‘Geen van tweeën,’ riep ik naar beneden. ‘Het heeft meer de kleur van die harde stukjes in Dolores’ pistache-slijmkoekjes.’

Dolores is de chagrijnige receptioniste van onze praktijk. Ik weet eigenlijk niet wat beangstigender is: Dolores zelf of de inhoud van haar speciale koektrommel.

Ergens ter hoogte van mijn enkels voelde ik hoe Ukke zijn mond opensperde. *O, nee!* Hij ging weer praten! Ik hield me nog steviger vast aan de ladder.

'*PUIST... NOG... NIET... BIJ... ONTBIJT!*' zei hij zo langzaam en zo luid als het geluid uit een stereo-installatie van een voorbijrijdende auto.

Je moet nu niet denken dat reuzen dom zijn. De reden dat ze zo spreken, is dat het door de **ENORME** omvang van hun **hersens** een

hele tijd duurt voordat alle

informatie van **punt A** bij

punt B komt. (Net zo

lang als wanneer je ouders proberen uit

te vogelen hoe

hun nieuwe tv

werkt.)

'Hoe bijzonder!' riep de dokter uit. **'Deze puist groeit dus bijna net zo snel als acne 🦋 bij mensenpubers!'** Toen werd het stil.

Dit was zorgwekkend.

Als de **MONSTERDOKTER** ineens niets meer zegt, betekent dat meestal een van de volgende drie dingen:

1. Ze is ervandoor.
2. Ze zit weer vast in de voorraadkast van de huisapotheek. (We moeten die deur echt eens laten repareren.)
3. Ze staat op het punt me iets heel **GEVAARLIJKS** te laten doen en is aan het bedenken hoe ze dat zo vriendelijk mogelijk kan vragen.

'Appie,' vervolgde ze met een verdacht onschuldig stemmetje, **'ik vroeg me af of je die puist misschien even een licht tikje kon geven en dan de drilfactor zou kunnen meten.'**

'Dat heb ik al gedaan,' schreeuwde ik, best blij met mezelf. Ik had de vorige avond toevallig net in mijn geweldige **DOKTER ZALVERS ALMANAK VAN MONSTERKWALEN** het hoofdstuk **Verdrilling** zitten lezen. **Dokter Zalvers** bevat een schat aan informatie over de meest voorkomende monsterziektes en er staan echt heel nuttige dingen in die **elke MONSTERDOKTERSTAGIAIR** hoort te weten. Vooral handig voor stagiairs die mens zijn, zoals ik. Voor

VERDRILLING

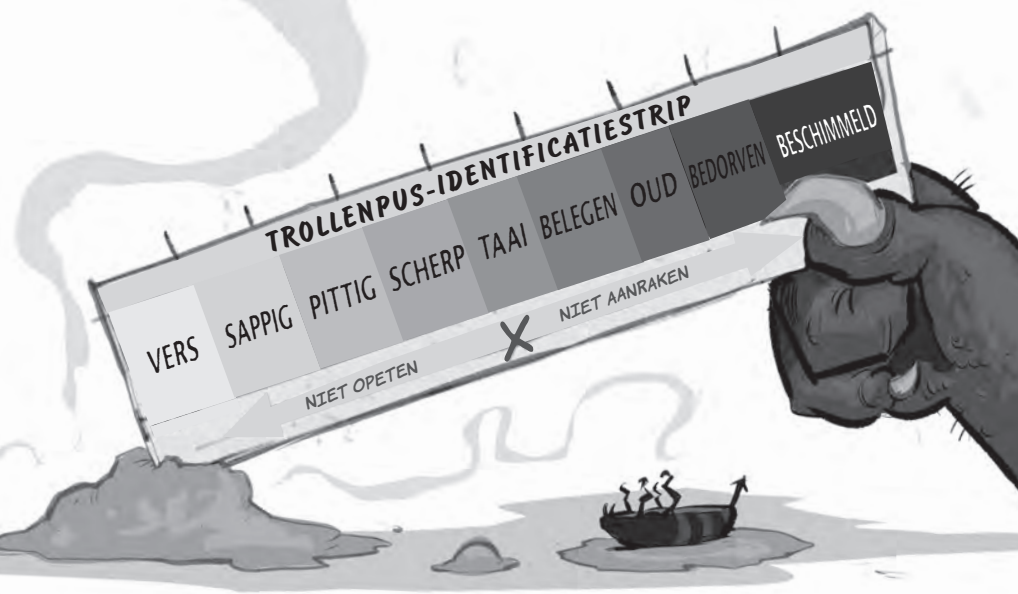
Door de mate van verdrilling te meten, kunnen monsterdokters precies vaststellen hoe rubberachtig een (deel van een) patiënt is. Dit kan een arts uiterst belangrijke informatie verschaffen. Zeker wanneer hij of zij op het punt staat te proberen iets scherp in die patiënt te steken, zoals een naald. De huid van sommige monsters is zo zacht dat je er met een soepstengel doorheen zou kunnen prikken, terwijl bij andere monsters juist een naald van het type pantserboor vereist is.

De schaal die de DrilFactor aangeeft, begint bij superweke en kleffe goedjes als vers hondenslijm (DF 0,0), vanillevla (DF 1,8) en Piet Snot (\pm DF 3,5).

Helemaal aan de andere kant van de schaal vind je veel hardere materialen, zoals staal (DF 8,8), de pantserschubben van een kolossaurus (DF 9,6) en stukjes niet-gepofte popcorn (DF 10,0).

in het boek staat bijvoorbeeld een hoofdstuk over hoe je het snelst weg kunt rennen.

'HIJ TRILT NIET ERG!' schreeuwde ik. **'IK SCHAT DE DF OP 4,5.'** (Een skippybal met de juiste spanning.)

‘Dat kan niet kloppen,’ mompelde de dokter. ‘Een puist van die omvang zou een drilfactor moeten hebben die ergens tussen die van Piet Snot en die van mensenhersens of bitterkoekjespudding ligt. Neem even een proefmonster. Appie. Er zit een middelgrote spuit tussen je spullen.’

Terwijl ik mijn evenwicht probeerde te bewaren op de gammele ladder, graaide ik in de EHBO-tas die aan mijn rechterschouder bungelde. Mijn vingers klemde zich om een naald die meer leek op iets wat een **GRIEKSE STRIJDER** als **SPEER** gebruikt zou kunnen hebben.

‘Sorry, hoor,’ zei ik, terwijl ik de enorme spuit

voor Ukkes schele reuzenogen hield,
'maar er zit niets anders op.'

Gelukkig doen monsters niet zo **panisch** over naalden als mensen.

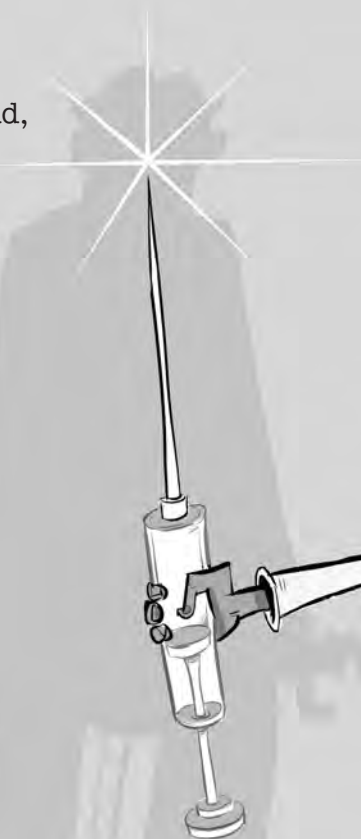
'GEEN... PROBLEEM...'
bulderde hij. **'IS... MAAR...
PIEP... KLEIN... NAALDJE.'**

Hij lachte vriendelijk,
waardoor ik bijna van de ladder
viel. Maar ik klampte me
stevig vast, totdat de ladder –
en mijn tanden – stopten
met klapperen.

'En je weet, Appie.' klonk de
stem van de dokter weer door
de walkietalkie, **'reuzen hebben
net zo'n dikke huid als deelnemers
aan talentenshows op televisie. Dus
doe vooral niet al te voorzichtig.'**

Ik pakte de spuit, haalde
diep adem en verbeelde
me dat ik een van *oma's*
baksels aan moest snijden.

Daarna zwiepte ik de
naald met alle kracht die

ik in me had in de richting van zijn neus. Toen de scherpe punt zich door het taaie vel van zijn puist **BOORDE**, klonk er een geluid dat me deed denken aan wat ik soms thuis aan tafel hoor.

Het was een luidere versie van het geluid dat mijn babyzusje maakt wanneer ze plotseling besluit dat het eten waarop ze heeft zitten **kauwen** toch maar weer op het bord moet komen te liggen. Of op de muur. Of op mijn gezicht.

Maar dan véél, véél **LUIDER.**

FLATS!

Plotseling was ik drijfnat en zat ik helemaal onder iets wat dezelfde kleur had als de harde stukjes in de koekjes van Dolores.

